

Jag har aldrig sölt en flyktväg i mitt hem.
Aldrig känt att luften härinne skulle kunna
ta slut, så att jag skulle krävas och dö. Inte på det
sättet. Jag kommer att falla ifrån av en
annan anledning. Bilder av den tidpunkten i livet
har nätt mig i vraket tillstånd. Jag har sett mig
själv ovanifrån. En fascinerande syn värd att
begrunda. Det såg begynnerligt ut. Hur kroppens
var positionerad. Men sådana tankar bör man
inte yppa högt.

Att tänka ifred i skyddet av sina egna väggar
är den största lyckan. Som att gå i fängelse,
det är säkerligen en form av befrielse. Att sätta
sig själv i första rummet. I enda rummet. I en
ons av ro. I klaustr. Bli tilldelad näringsrik mat.
Se ut genom englugg. Möt lite himmel.
motionera. Många skriver böcker i fängelse.
Studerar eller tjänar pengar. När biden för in-
spektion finns. Men i fängelse träffar man
betydligt fler människor än vad jag gör.

Vid närmare eftertanke väjer jag min sits,
alla gånger. Att vara där jag är är ingen prø-
vd eller något postulat, i vilket man får be-
om att komma till nästa etapp, utan jag var
färdig direkt. Bestämd i att vara själv. Att
arbeta med självbespeglning. Min egen äkta
kallelse. Egentligen är jag både fattig,
lydig och kyssk, men jag har inte gått i kloster.
Och jag tror inte på att strö eviga löften kors och tvärs.